

2

Één
huis, vijf
dates

ROMAN

Eén huis, vijf dates

Emma Zomer bij Zomer & Keuning

Eén huis, vijf vrouwen

Eén huis, vijf dates

Eén huis, vijf gedachten

Eén huis, vijf liefdes

Eén huis, vijf verhuizingen

Emma Zomer

Eén huis, vijf dates

Huisgenotenserie 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542189

ISBN audio 9789020542196

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Auteursfotografie Daniëlla van Lienden

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

De wekker verrast Janne toch nog. Hoe laat is het eigenlijk? Ze schiet overeind. Halfeen. Tijd om zich klaar te maken voor haar avonddienst. Het is stil in huis. Haar huisgenoten slapen overduidelijk nog na de enerverende zaterdagavond. Zij wel. Janne is niet vaak jaloers op het regelmatige werkleven van de anderen, maar op deze zondag wel. Het liefst had ze zich weer omgedraaid en was ze verdergegaan met slapen. Of met woelen. Ze heeft nauwelijks een oog dichtgedaan. Steeds maar weer zag ze zich in het gevecht springen. In haar hoofd klinken de schreeuwende stemmen van haar huisgenoten die in de loop van de nacht alleen maar heftiger werden. Zo heftig dat heel haar slaapkamer zich ermee leek te vullen. Een schrill contrast met de stilte die ze nu ervaart. Janne staat op en loopt naar de douche. Haar hoofd is zwaar en haar ogen branden. Dit wordt een lange dag. Nauwelijks opgefrist stommelt ze even later naar beneden. Ze grijpt wat droge crackers uit de kast en hangend aan het aanrecht kauwt ze ze met moeite weg. Ze hoort gestommel op de trap en even later verschijnt Charlot in de keuken. Haar haren pieken alle kanten op en zo te zien heeft ze net zo'n onrustige nacht gehad als Janne.

‘Ik dacht al dat ik je hoorde,’ zegt Charlot terwijl ze vermoeid tegen de deurpost leunt. ‘Alles goed met je?’

‘Ja, hoor. Best,’ liegt Janne.

‘Tuurlijk geloof ik dat.’ Charlot kijkt haar streng aan.

Janne zucht. Ze zou beter moeten weten dan Charlot proberen te bedonderen. ‘Ik heb geen oog dichtgedaan,’ bekennt ze.

‘Ik ook niet. Ik bleef alles maar voor me zien. Ik vind je echt heel moedig, hoor, Janne, maar vannacht realiseerde ik me dat het vreselijk fout had kunnen gaan. Je hoort zoveel van die enge verhalen.’

‘Ik weet het. Dat speelt ook de hele tijd door mijn hoofd. Ik ben gewoon een idioot. Ik had er nooit tussen moeten springen.’

‘Nou, dat wil ik ook weer niet beweren,’ zegt Charlot. ‘Je hebt die jongen zijn leven gered.’

‘Dat weten we helemaal nog niet.’

‘Daar ga ik wel van uit, hoor.’

Janne weet het niet zo zeker. Hopelijk komt ze daar vandaag achter.

‘Dus je gaat nu werken?’ vraagt Charlot.

‘Ja, tuurlijk.’

‘Je zou je ook ziek kunnen melden,’ vindt Charlot.

‘Doe niet zo gek.’

‘Ja, nou, het was best heftig allemaal.’

Janne haalt haar schouders op. Ze weet niet goed hoe ze moet reageren. Ze heeft in haar baan als verpleegkundige wel meer heftige dingen meegemaakt, maar diep in haar hart weet ze dat dit anders is. ‘Ik ga mijn haar nog even fatsoeneren.’

Charlot knikt. ‘Werk ze dan.’

‘Bedankt dat je even bij me kwam kijken.’ Janne loopt de trap op naar de badkamer. Ze ziet er helaas uit zoals ze zich voelt, zelfs na de douche en het ontbijt. Ze rommelt wat met haar onwillige haar. Nou, zo moet het maar. Tijd om naar het ziekenhuis te gaan. Van haar andere huisgenoten ontbreekt ieder

spoor. De luilakken.

Toch wel enigszins vervuld met zelfmedelijden rijdt Janne naar het ziekenhuis, parkeert de auto en loopt richting haar afdeling. Op de klok in de gang ziet ze dat ze nog een kwartier heeft voor haar dienst echt begint. Zonder erbij na te denken draait ze zich om en loopt terug de gang uit naar de SEH. Ze moet het gewoon weten. Hoe zal het gaan met de jongen die ze vannacht zo onbezonnen en impulsief verdedigd heeft?

Op de SEH is het vrij rustig en het duurt niet lang of Janne treft een bekend gezicht: Roos, die als flexmedewerker door heel het ziekenhuis werkt.

‘Hé, Janne, wat doe jij hier nou?’ begroet Roos haar.

‘Ik kwam informeren naar een jongen die hier vannacht is binnengebracht. Hij was betrokken bij een vechtpartij en ik heb dat gezien.’ Janne laat bewust wat details weg.

‘Welke jongen? We hadden helaas heel wat vechtpartijen vannacht. Zaterdag, je kent het wel.’ Roos rolt met haar ogen.

Janne haalt hulpeloos haar schouders op. ‘Hij was nog jong. Het gebeurde rond twee uur, dus ik denk dat hij rond halfdrie hier was. O, hij was blond en hij droeg een spijkerjasje.’

Roos denkt even na. ‘Dat moet Thijs zijn.’

‘Thijs?’

‘Ja, hij was nog minderjarig. Ik vroeg me af wat hij zo laat op straat deed.’

‘Hoe gaat het met hem?’

Roos schudt haar hoofd en de schrik slaat Janne om het hart. Ze gaat haar toch niet vertellen dat... Ze moet er niet aan denken. ‘Hij heeft veel orgaanschade,’ gaat Roos verder. ‘Hij is opgenomen op de MDL-afdeling voor verder onderzoek.’

‘Is het zo erg?’

‘Ja, het is niet best. Hij heeft ook veel pijn,’ vertelt Roos.

Janne slikt. Ze ziet nog voor zich hoe de vier jongens Thijs in zijn buik schoppen. Maar ze had toch alles geprobeerd om hen tegen te houden? Was ze er niet op tijd bij geweest? Had ze te lang gearzeld?

‘Gaat het wel?’ vraagt Roos bezorgd.

‘O, ja hoor.’

‘Het is natuurlijk vreselijk zoiets te zien.’

Janne knikt.

‘Gelukkig heeft de politie hem kunnen bevrijden.’

‘Ja, gelukkig.’ Janne perst een glimlach tevoorschijn.

‘En ik heb gehoord dat ze de daders gepakt hebben,’ gaat Roos verder. Dat is het voordeel van werken op de SEH, bedenkt Janne. De diverse hulpdiensten houden contact met elkaar.

‘O, dat is goed nieuws.’

‘Het was nog een heel gedoe om te achterhalen wie hij was,’ zegt Roos. ‘Hij had natuurlijk geen identificatiebewijs bij zich. Maar uiteindelijk vonden ze zijn vader. Ach, het heeft die man zo aangegrepen. Ik had echt met hem te doen. Ik kreeg het idee dat zijn zoon het enige is wat hij heeft.’

‘Nou, het maakt niet uit hoeveel kinderen je hebt, als dit een van hen overkomt is dat vreselijk.’

‘Ja, daar heb je natuurlijk gelijk in.’

Janne weet genoeg. ‘Ik kan maar beter naar mijn eigen afdeling gaan. Bedankt voor de informatie.’

‘Graag gedaan. Werkse.’ Roos knikt haar toe. Janne loopt haastig de SEH af. Dit is niet wat ze wilde horen. Maar wat had ze dan gedacht? Dat deze Thijs fluitend de SEH af was gelopen? Ze heeft zelf gezien hoe erg hij eraan toe was. Hij reageerde nauwelijks op haar. Maar zijn situatie roept ook gelijk vragen bij haar op. Had ze iets kunnen doen om hem meer te beschermen? Het is slechts een van de vele vragen waar ze al

uren mee worstelt.

Ze loopt haar afdeling op, waar de collega's al klaarzitten in de zusterpost voor de overdracht. Ze ploft naast haar collega Els neer en probeert haar aandacht bij de informatie van haar collega's te houden. De hele afdeling ligt vol, dus het wordt een pittige avond. Nou ja, dat zijn ze allemaal wel gewend. Janne besluit haar schouders eronder te zetten. Werk leidt af en afleiding kan ze nu goed gebruiken. Als eerste springt ze op. 'Kom op, dames, aan de slag!'

De avond is omgevlogen, en om kwart over tien is dan toch echt alles gedaan. Janne is trots op zichzelf en haar team. Ze hebben het weer geflikt. Elke keer als ze de hoeveelheid werk ziet waar ze met te weinig mensen mee geconfronteerd worden, vraagt ze zich af of het wel zal lukken, maar het lukt ze met veel vereende krachten toch altijd. Maar wat extra personeel zou de kwaliteit van zorg goeddoen, vindt Janne. Ze maakt haar laatste rapportage af en kijkt op haar horloge. 'Ik ga nog even een collega gedag zeggen op Maag Darm Lever,' zegt ze. 'Iemand die ik al lang niet heb gezien.'

'Goed hoor.' Els wuift haar weg. Het is een aannemelijke smoes.

Janne neemt een trap naar boven. Hier is de MDL-afdeling, waar ze helemaal niemand kent. Hoe gaat ze dit inkleden als ze iemand tegenkomt? De deuren glijden voor haar open en ze loopt de afdeling op. Ook op deze afdeling is de avondrust neergedaald. In de verte hoort Janne haar collega's in hun zusterpost praten en lachen. Janne loopt de kamers langs en kijkt naar binnen. Er hangen naambordjes naast de deuren en de meeste patiënten blijken ook veel ouder dan Thijs. Hij moet toch makkelijk te vinden zijn. Ja, hier. Thijs van Gelder. Janne kijkt door

het raam naar de jongen die lijkbleek en gekoppeld aan allerlei infusen in bed ligt. Zijn spijkerjasje heeft plaatsgemaakt voor een witte pyjama die hem nog bleker maakt dan hij al is. Zelfs zijn ademhaling en zijn hartslag worden bijgehouden, ziet Janne. Nu, hier in het schemerlicht van de ziekenhuiskamer, lijkt Thijs nog jonger. Hij ziet eruit als een schooljochie van elf en Jannes hart gaat naar hem uit. Weer glijden haar gedachten terug naar de afgelopen nacht. Ze zou willen dat ze de aanvallers nog harder had gemept. Waarom vielen ze dit joch aan? Wat had hij hun aangedaan? Ze begrijpt het niet.

Plotseling glijden de deuren van de afdeling weer open. Janne kijkt verschrikt om. Hoe gaat ze uitleggen wat ze hier doet? Ze ziet een man binnenkomen die rechtstreeks naar haar toe loopt. Geen onaantrekkelijke man ook. O, shit. Ze moet hier weg. Wat moet ze zeggen?

‘Pardon, zuster, mag ik er even langs?’ De man kijkt haar vragend aan en Janne realiseert zich dat ze helemaal geen excuus hoeft te hebben. In haar uniform ziet ze eruit alsof ze hier thuishoort. Weet die man veel dat ze op een andere afdeling werkt.

‘Natuurlijk.’ Ze springt opzij en de man loopt langs haar heen de kamer in. Hij buigt zich over Thijs heen en streelt zijn voorhoofd liefdevol. Janne krijgt er een brok van in haar keel. Mannen die hun gevoelens tonen schieten zich zo een weg naar haar hart. En deze man ziet er echt niet verkeerd uit met zijn donkere haar en stoppelbaard. Onder de jas die hij aanheeft vermoedt Janne een goed gevormd maar niet al te gespierd lichaam.

Oké, waar is ze in vredesnaam mee bezig. Dit valt absoluut niet onder een professionele beroepshouding, zulke analyses van het bezoek. Toch blijft ze staan. De man ziet er afgemat uit. Hij heeft vast grote zorgen om zijn zoon. Het liefst zou ze de

kamer in lopen en hem geruststellen, een arm om zijn schouder leggen. Maar dat kan niet. Ze weet niets over de toestand van Thijs. Ze kan zich niet voordoen als een verpleegkundige van deze afdeling. Opeens kijkt de man om. Zijn blik vangt de hare. Shit, waarom staat ze hier nog? Het valt nu wel erg op dat ze hem aanstaart. Ze perst een professionele glimlacht tevoorschijn, knikt hem toe en spurt de afdeling af. Jeetje, ze zet zichzelf compleet voor paal. Janne rent de trap weer af, terug naar haar eigen afdeling.

‘Is het gelukt met je collega?’ vraagt Els.

‘Welke collega?’

‘De collega die je ging opzoeken?’

Ze voelt zich rood worden. ‘O, eh ja, we hebben even staan kletsen.’ Oké, het wordt echt tijd om naar huis te gaan. Ze is domme dingen aan het doen. Janne pakt haar spullen bij elkaar. ‘Heb je morgen ook weer avonddienst?’

‘Nee, ik ben even vrij. Ik zie je volgende week wel weer,’ zegt Els.

Janne glimlacht. ‘Fijne dagen.’ Ze loopt naar haar auto en slaakt een zucht van verlichting als ze de parkeergarage uit rijdt. Thuis even douchen en dan haar bed in. Alles even vergeten, houdt Janne zich voor. Ze sluipt het huis in, want iedereen slaapt nu vast al. Morgen moet iedereen weer werken. Toch glipt er een straaltje licht onder de keukendeur door. Is iemand vergeten het licht uit te doen? Ze opent de deur.

‘Ja, daar is ze!’ Esmées stem schalt door de keuken. Verbaasd stapt Janne naar binnen. Esmée en Charlot zitten aan de keukentafel met een grote pot thee voor zich.

‘Ik pak de bak,’ zegt Charlot.

‘Welke bak?’ Janne vraagt zich af wat haar huisgenoten nog hier doen.

‘Deze bak.’ Charlot haalt uit de diepvries een enorme bak chocolade ijs tevoorschijn. Esmée pakt wat lepels uit de la.

‘Dat menen jullie toch niet?’ zegt Janne geschokt.

‘Wat menen we niet?’ vraagt Esmée quasionschuldig.

‘We gaan toch niet om twaalf uur ’s nachts een bak ijs naar binnen werken?’

‘Waarom niet?’ vraagt Esmée.

‘Ja, waarom niet?’ herhaalt Charlot.

‘Jullie zijn knettergek,’ zegt Janne, maar terwijl ze het zegt schuift ze aan tafel.

‘Nee hoor. Chocolade bevordert het gelukshormoon. Het is heel gezond. Dat moet jij toch weten,’ zegt Esmée.

‘Niet in ijs,’ zegt Janne.

‘Maar het is purechocolade-ijs,’ zegt Charlot. ‘Kijk.’ Ze tikt op het etiket. ‘Pure chocolade is nog veel gezonder.’

Janne pakt een lepel en schept een flink stuk uit het ijs. ‘Dit kan echt niet.’

‘Nee, je hebt gelijk,’ zegt Esmée en ze volgt prompt haar voorbeeld.

Janne neemt een eerste hap. Oké, ze gaat echt niet toegeven dat dit precies is waar ze nu net trek in heeft. En ze gaat dit zeker niet aan Bram vertellen.

‘We dachten dat je wel even wilde babbelen,’ zegt Charlot.

‘Waarover?’

‘Je weet best waarover,’ zegt Esmée.

Janne schept nu een nog veel grotere lepel ijs uit de bak.

‘Weet je al meer over die jongen?’ vraagt Charlot.

‘Ja, het gaat niet zo goed met hem. Hij is echt heel ernstig gewond geraakt.’

‘Shit,’ zegt Esmée kernachtig.

‘Wat zou er gebeurd zijn als je niet had ingegrepen?’

Janne schudt haar hoofd. Daar wil ze het echt niet over hebben. ‘Lekker,’ zegt ze, doelend op het ijs.

‘Weet je al meer over hem?’ Haar beide huisgenoten laten zich niet zo makkelijk afleiden.

‘Niet veel. Hij heet Thijs en zijn vader kwam bij hem. Ik had echt met die vent te doen, hij zag er zo aangedaan uit.’ Het beeld laat Janne niet meer los.

‘Nee, vind je het gek. Daar ligt zijn kind.’ Janne ziet Charlot huiveren.

‘Dat hij niet meer had gehad als Janne er niet was geweest,’ zegt Esmée.

‘O, hou alsjeblieft op,’ zegt Janne. ‘Ik meen het, hoor. Genoeg over mijn zogenaamde heldendaden. Er was niets heldhaftig aan.’

‘Oké,’ zegt Esmée gedwee.

‘Dus jullie zaten hier al die tijd op mij te wachten?’

‘Nou ja, die bak met ijs was voor ons tweeën net te veel,’ zegt Esmée.

Janne lacht. Hoeveel bakken ijs heeft ze wel niet weg-gewerkt hier aan deze tafel? Oké, dat is trouwens een vraag die ze zichzelf liever niet stelt. Maar altijd als er wat is, zit er wel iemand klaar aan de keukentafel met iets eetbaars vol calorieën. Al vele jaren lang, steeds maar weer. Hoelang nog? Hoelang zullen ze hier allemaal nog bij elkaar zijn? Eens komt toch het moment dat hun volwassen leven, weg uit dit huis, zal moeten beginnen? Janne drukt die gedachten weg. Niet nu, niet hier. Nu geniet ze er nog even van dat Esmée en Charlot er voor haar zijn. Nu heeft ze nog al haar huisgenoten om zich heen. Hopelijk duurt dat nog heel lang.